

„El a înviat” – Fritz von Kietzell

De la învierea lui Hristos și până la înălțarea Lui la cer

Ucenicii de pe drumul spre Emaus

1.

„După aceea, S-a arătat într-un alt fel, la doi dintre ei, care se duceau la țară” (Marcu 16.12).

Între cele studiate până acum și întâmplarea aceasta, pe care după cum știm o găsim descrisă detaliat în evanghelia după Luca, au trecut câteva ore. Toată înainte de amiază a zilei învierii trecuse¹², dar cu toată vestea adusă de femei, că El ar trăi și a fost văzut de ele, starea apăsătoare din inimile alor Săi nu dispăruse.

Astfel doi dintre ei au plecat „în aceeași zi într-un sat numit Emaus, la o depărtare de șaiszeci de stadii de Ierusalim” (Luca 24.13). Dezamăgiți au întors spatele cetății în care au răstignit pe Domnul lor, unde era mormântul speranței lor; voiau să uite ce s-a petrecut acolo, și – nu au putut: „vorbeau între ei despre tot ce se întâmplase” (versetul 14).

Domnul înviat nu S-a mai putut fi reține, El trebuia să se alăture acestor doi ucenici. Așa cum dimineața a stat pe neașteptate înapoia Mariei care plângea, așa cum a întâmpinat femeile care alergau cu „Nu vă temeți”, așa cum El Însuși s-a gândit la ucenicul Său căzut adânc, tot așa și acești doi nu erau neînsemnați pentru El, cu toate că până acum cu siguranță ei nu au fost între ai Săi. „Pe când vorbeau ei și se întrebau, Isus Însuși S-a apropiat și mergea împreună cu ei” (versetul 15).

Să observăm: „Isus Însuși”, El în Persoană! Și aici „cei ce se tem de Domnul au vorbit unul cu altul” și El „a luat aminte la lucrul acesta și a ascultat”; și aici „Cel Preaînalt, a cărui locuință este veșnică și al cărui Nume este sfânt”, S-a coborât ca să „locuiască la cel zdrobit și smerit, ca să învioreze duhul zdrobit și să reînsuflețească inima zdrobită” (Maleahi 3.16; Isaia 57.15). „Nu vă voi lăsa orfani”, le-a zis El, „voi veni la voi” (Ioan 14.18). Vai! cine altul decât „El Însuși” ar fi putut să-i ridice din durerea lor, să-i readucă cu o putere irezistibilă de pe drumul credinței mici și al descurajării? – Vom mai întâlni pe acest „Isus Însuși” în istoria învierii.

Desigur, „S-a arătat într-un alt fel” celor doi și „ochii lor erau împiedicați să-L cunoască” (Luca 24.16). Și Maria și cei șapte de la Marea Tiberiadei „n-au știut că era Isus” și seara ucenicii au crezut „că văd un duh” (Ioan 20.14; 21.4; Luca 24.37); dar aici era vorba de o intenție evidentă. Aici Stăpânul divin dorea să deschidă mai întâi ucenicilor Săi ochii *spirituali* și abia după aceea ochii *trupești*. – Nu este tot așa și cu noi, cu privire la drumul nostru până la țintă, până când acolo vom ajunge de la credință la vedere?

¹² Drumul de la Ierusalim la Emaus era de 60 de stadii sau ceva mai mult de 11 km = un drum de două ore și jumătate. Deoarece cei doi ucenici au ajuns în Emaus abia „câtre seară” (între orele 5 și 6), se poate presupune că ei au plecat din Ierusalim abia în jurul orei 3.

„Și El le-a zis: »Ce cuvinte sunt acestea pe care le schimbați între voi pe drum?» (versetul 17) Ce străin ciudat! Foarte surprins, aproape ca un reproș sună contra-întrebarea lui Cleopa, unul dintre cei doi: ”Tu ești singurul străin aici în Ierusalim, de nu ști ce s-a întâmplat în el în zilele acestea?” (versetul 18) Putea cu adevărat să fi fost cineva în Ierusalim, care să nu fi fost atras în vraja evenimentelor îngrozitoare, care au avut loc acolo?

Astăzi mesajul despre ceea ce s-a petrecut pe Golgota este cunoscut aproape în toată lumea, în orice caz în țările creștine. Și cu toate acestea cele mai multe inimi rămân nemișcate, și Dumnezeu trebuie totodată să spună cu durere și acuzând creștinătatea: „O, dacă ai fi rece sau în clocot!” Nepăsarea și indiferența, care ne înconjoară în tot locul, este o urâciune pentru El și provoacă judecata din partea Lui. – Prietene, cum stau inimile noastre față de „ce s-a întâmplat acolo în zilele acelea”?

Însă străinul, care ca și cei doi ucenicii, a părăsit porțile Ierusalimului, pare într-adevăr să nu știe nimic. „»Ce?» le-a zis El. Și ei I-au răspuns: »Ce s-a întâmplat cu Isus Nazarineanul, care era un proroc puternic în fapte și în cuvinte înaintea lui Dumnezeu și înaintea întregului popor, cum preoții cei mai de seamă și mai marii noștri L-au dat să fie pedepsit cu moartea și L-au răstignit?» (Luca 24.19,20). Pe acest „mare Profet”, în care „Dumnezeu a cercetat pe poporul Său”, pe acest „Învățător, venit de la Dumnezeu”, „adeverit de Dumnezeu înaintea lor prin lucrări de putere, minuni și semne”, care au avut loc în mijlocul lor, înaintea ochilor lor, - pe El, Cel „care umbla din loc în loc, făcând bine și vindecând pe toți cei care erau înrobiți puterii diavolului”, - pe acest Isus „L-au omorât, atârându-L pe lemn”, în modul cel mai infam, conducătorii competenți ai poporului (Luca 7.16; Ioan 3.2; Faptele Apostolilor 2.22; 10.38,39)! Realmente, un eveniment față de care nici cel mai indiferent nu putea trece fără să-l observe. Și aici era acest Străin, care „nu știa nimic” despre toate acestea?

Dar ce știau ei înșiși despre aceasta? Au înțeles ei adevărata însemnătate a acestui eveniment?

„Noi nădărduiam că El este Acela care va răscumpăra pe Israel; dar, cu toate acestea, iată că astăzi este a treia zi de când s-au întâmplat acestea” (Luca 24.21). Au sperat ei cu adevărat în zadar, împreună „cu toți cei care așteptau răscumpărarea” în Israel? Tocmai din cauza acestei răscumpărări a suferit El moartea; sângele Său, „sângele prețios al unui miel fără cusur și fără pată” a devenit baza dumnezeiască pentru aceasta – și nu a vorbit El clar și precis despre această „a treia zi”? În cele petrecute nu era nici un motiv de dezamăgire pentru ei, era însă în imaginările omenești din inima ucenicilor.

Tot așa găsim și aici. „Ba încă, niște femei de-ale noastre ne-au pus în uimire ...” – relatarea femeilor despre mormântul gol, despre „viziunea de îngeri” și mesajul lor, „că El ar trăi”, au ajuns la urechile lor; dar ceea ce ar fi trebuit să-i facă să jubileze, i-a condus la cea mai mare consternare și încurcătură (Luca 24.22,23). Cu siguranță, și unii din aceia, care erau împreună cu ei, „s-au dus la mormânt, și au găsit așa cum spusese femeile”; de ce mai aveau ei nevoie? Dar din toate acestea în inimile lor a rămas faptul, că ei nu L-au văzut (Luca 24.24).

Ei nu văd, că El Însuși stă înaintea lor – căci așa cum ochii lor erau „împiedicați”, tot așa erau și inimile lor.

2.

„Dar pe El nu L-au văzut.” – Așa au încheiat cei doi ucenici relatarea lor față de Străinul care S-a alăturat de ei. Mereu revin în vorbirea lor expresiile „pe El” și „El”. Părerii omenești, speranțe înșelate au umplut inima lor, însă motivul cel mai profund al întristării lor era că „El”, Domnul lor cel mai iubit, a fost luat brusc de la ei. Prin aceasta a sosit momentul pentru Domnul să-Și deschidă gura. El satisface cu mare plăcere dorința după El! Dar cum face El aceasta, aceasta este la rândul ei remarcabil: El le îndreaptă privirile nu spre prezența Lui în trup, ci mai întâi spre Cuvântul lui Dumnezeu, care nu poate greși, spre mărturia Scripturilor (compară cu Ioan 5.39).

„Atunci Isus le-a zis: »O, nepricepuți și zăbavnici cu inima ca să credeți tot ce au spus prorocii!«” (Luca 24.25). Cel dojenit devine El Însuși dojenitor. „Tu ești singurul, de nu știe ...?”, au zis ei, și acum trebuiau să audă, că ei erau cei care nu știau, ei erau cei nepricepuți. Ce învățătură este aceasta pentru noi! Cât de des credem că știm ceva, și probabil ne înfățișăm în această conștiință, și apoi trebuie să auzim din gura Lui un serios „tu nu știi” (compară cu Ioan 3.2,10; Apocalipsa 3.17). De am lua mai mult seama la „răbdarea și mângâierea pe care le dau Scripturile”! Numai ele sunt adevărata temelie pentru picioarele noastre, numai ele „pot să dea înțelepciune spre mântuire, prin credință”.

Căci credința trebuie să meargă mână în mână cu această cunoaștere. Nici „propovăduirea” și nici citirea Cuvântului nu folosesc la ceva, dacă ambele nu sunt „amestecate cu credință”. Ce pierdere pentru noi, dacă credința nu este activă, dacă în această privință avem inimi „zăbavnice”, greoaie!

Și pentru acești ucenici era, așa cum am văzut, o pierdere mare, faptul că ei erau „zăbavnici cu inima, ca să creadă tot ce au spus prorocii” (compară cu Faptele Apostolilor 24.14). Tot! Unele le-au crezut, ceea ce se potrivea părerilor lor omenești, „nădejdlor” lor. Așa au trecut pe lângă lucrul esențial, acel mare „trebuie”, spre care Domnul acum, ca și seara, le îndreaptă în mod deosebit inima: „Nu trebuia să sufere Hristosul aceste lucruri și să intre în slava Sa?” (Luca 24.26; compară cu versetul 26).

Ce binecuvântat, și totuși ce îngrozitor este cuvântul „trebuie”! Nu numai că El trebuia „să sufere multe” și „să fie dat în mâinile păcătoșilor”, ci El trebuia și „să fie pus în numărul celor fărădelege”. „Am un botez”, a spus El, „cu care trebuie să fiu botezat” (Luca 12.50), și acest botez consta în judecarea păcatului, pe care Dumnezeu trebuia s-o facă în Fiul Său. Nu numai inimile poporului s-au închis față de Hristos, ci și cerul: fața lui Dumnezeu S-a ascuns față de El, atunci când El a atârnat acolo între cer și pământ, un expulzat, unul aruncat de oameni și de Dumnezeu. Căci „după cum Moise a înălțat șarpele în pustie, tot așa trebuie să fie înălțat și Fiul Omului, pentru ca oricine crede în El să nu piară, ci să aibă viața veșnică” (Ioan 3.14,15).

O astfel de lucrare desăvârșită nu putea fi fără încununare; ca dovadă că ea a fost înfăptuită, „El trebuia să învieze a treia zi”; El a triumfat asupra morții, „pentru că nu era cu puțință ca El să fie ținut de ea” (Faptele Apostolilor 2.24).

Toate acestea și multe altele au trebuit cu siguranță să audă pe drumul lor acești doi ucenici necunoscuți de la Străinul din mijlocul lor. „Și a început de la Moise și de la toți prorocii și

le-a explicat în toate Scripturile, lucrurile cu privire la El” (Luca 24.27). Ce învățătură venită din gura Domnului trebuie să fi fost aceasta! Nu este nimeni între noi care să nu fi fost cu plăcere acolo, nici măcar unul a cărui inimă să nu se fi încălzit, să nu „ardă” (versetul 32).

De aceasta au nevoie inimile noastre, reci și moarte de la natură. – Dar nu Se pleacă El și astăzi la fel spre fiecare din noi? Nu vrea El cu plăcere să ne însoțească la fel? Chiar dacă ochii noștri sunt împiedicați, așa că noi nu Îl putem vedea în trup, totuși El vrea, prezent dar nevăzut, să ne dăruiască fiecăruia în parte învățătură personală prin Cuvântul Său prețios, unic în felul lui. Căci noi astăzi posedăm întreg Cuvântul Său, și întrebarea este numai, dacă Îl citim – „toate Scripturile”, „începând de la Moise și toți prorocii” și până la ultima lui mărturie – și cu o inimă, care este gata să creadă „tot” ce se spune în ele! Atunci nu ne va fi prea lung drumul larg și greu, și ne va merge, cu cât este mai lung cu atât mai mult, cum le-a mers ucenicilor care mergeau spre Emaus.

„Când s-au apropiat de satul la care mergeau, El S-a făcut ca și cum ar merge mai departe” (Luca 24.28). Ei au ajuns la țel mai repede decât au crezut, mult prea repede, căci Însoțitorul lor se pregătea, cu toate că noaptea se apropia, să-Și continue drumul. Și cât drept ar fi avut El, Străinul, să fie în casa lor și la masa lor! El ar fi mers mai departe în întuneric, dacă ei nu I-ar fi oferit ospitalitatea lor. Ce gingășie de sentimente, cât de plăcut și desăvârșit de frumos este totul la El!¹³ Dar cum ar fi putut ei să-L lase să-Și continue drumul?

„Dar ei au stăruit de El, zicând: »Rămâi cu noi, căci este spre seară și ziua aproape a trecut«” (Luca 24.29). Această luare în considerație a lor față de Străin era desigur sinceră; înainte de toate ei înșiși își doreau să savureze mai mult timp prezența Lui. De aceea ei „au stăruit”, i-au stat în drum¹⁴ – cât de mult trebuie El să Se fi bucurat de această stăruință a lor, de acest îndemn al lor! – Așa „a constrâns” Lidia, vânzătoarea de purpură, pe robii Domnului să intre în casa ei, după ce „Domnul i-a deschis inima”, așa că ea „a luat aminte” la Cuvântul lui Dumnezeu (Faptele Apostolilor 16.14,15).

Iubite cititor! Cum stă inima ta față de El, în momentul acesta, când citești acestea? Nu dorești și tu să-I „stai în drum”, ca „să nu meargă mai departe”? Sau inima ta este plină cu alte lucruri, ca cea a gadarenilor, pentru care animalele necurate aveau valoare mai mare decât El, de aceea „L-au rugat să plece din ținutul lor” (Marcu 5.17).

Domnul nu Se impune nimănui; dar El nu S-a putut împotrivi rugăminții celor doi ucenici: „Și a intrat să rămână cu ei”. „Constrângerea” lor I-a permis să-Și termine lucrarea în inimile lor.

¹³ Acest „S-a făcut ca și cum ar merge mai departe” este deci, așa cum se înțelege de la sine, nu o prefăcătorie sau o vorbire goală, „mierea” amabilității omenești neadevărate era cu desăvârșire exclusă din jertfa de mâncare desăvârșită a vieții Sale, la fel cum era și „aluatul” (compară cu Levitic 2.11).

¹⁴ În expresia din limba greacă pentru „a stăru” este cuprinsă ideea „aplicarea de constrângere”, o expresie asemănătoare cu cea pe care o găsim în Matei 11.12 și Luca 16.16.

3.

Așa a intrat Străinul la ei și a luat loc la masa lor. Dar cât este de ciudat că de la început El preia rolul de stăpân al casei, al gazdei, cu toate că El era Cel invitat, oaspetele! „Pe când stătea la masă cu ei, *luând pâinea, a binecuvântat, a frânt-o și le-a dat-o*” (Luca 24.30).

Prin aceasta am ajuns la a treia scenă a pasajului nostru așa de prețios, care merge la inimă cu toate detaliile ei; și în ea stă evident pe prim plan această acțiune a Domnului. Astăzi știm bine, că în mijlocul ucenicilor Săi nu I se cuvenea alt loc, decât acela pe care El l-a ocupat; aceasta însă trebuia să aibă un efect surprinzător deosebit de mare.

Cu ce gest inimitabil a luat El pâinea! Cine „a binecuvântat-o” așa ca El, cine a mulțumit așa de intim pentru acest dar bun al lui Dumnezeu! Așa cum a făcut El, n-a împărțit nimeni hrană – cât de uimiți trebuie să fi privit ei la Străin! Așa a făcut El cu cele cinci pâini și cu cele șapte pâini, și tot așa la acea ultimă strângere laolaltă de neuitat, cu o pâine care reprezenta trupul Său dat la moarte pentru noi (Matei 14.19; 15.36; 26.26).

„*Atunci li s-au deschis ochii și L-au recunoscut*” (Luca 24.31). Cu siguranță niciodată ei nu vor uita acest moment! Sunetul glasului Său i-a descoperit Mariei cine stătea înapoia ei; aici era mâna Sa bună, binecuvântătoare, care a făcut să cadă vălul de pe ochii celor doi ucenici, - care i-a făcut să recunoască, că „El Însuși” S-a alăturat de ei pe drum și i-a învățat așa de minunat din Cuvântul lui Dumnezeu.

Sau era mai mult? Cu siguranță acțiunea Lui, care corespundea obiceiului din vremea aceea (compară cu Faptele Apostolilor 27.35), nu are nimic a face cu frângerea pâinii la cină; și cu toate acestea frângerea pâinii a amintit de moartea Sa – Cel mort S-a prezentat lor ca Cel viu, ca „Cel înviat dintre morți”. – Ce moment, când un suflet credincios înțelege astăzi aceasta; și ce va fi atunci când noi toți vom trece de la credință la vedere! Atunci „Îl vom vedea așa cum este”, pe El, care a mers cu așa credincioșie împreună cu noi pe tot drumul și nu a încetat să ne învețe prin puterea Cuvântului Său și a Duhului, și să ne îmbărbăteze. – Desigur, noi nu suntem încă atât de departe; și totuși este o rătăcire, dacă gândim că noi nu am putea deja acum să mergem pe calea noastră cu inimi pline de fericire.

Nici pentru ucenici nu sosise momentul acesta; ca și Maria Magdalena, și ei au trebuit să vadă cum Domnul lor se desparte de ei. „*Și El S-a făcut nevăzut dinaintea lor*”. Dar ucenicii și ucenicele acelor zile nu s-au plâns din cauza aceasta, și nu s-au plâns nici atunci când El la patruzeci de zile după aceea „S-a înălțat la cer” de la ei. Așa cum famenul din Etiopia nu a simțit lipsa lui Filip, deoarece el „și-a văzut de drum, plin de bucurie” (Faptele Apostolilor 8.39), tot așa inimile acestor doi ucenici erau prea pline și bucuria lor prea mare, ca ei acum, când știau că El trăiește, să ducă lipsa prezenței Sale trupești. Învățătura, amintirea, cuvântul Său și privirea Sa au rămas; în loc să fie din nou dezamăgiți, „au zis unul către altul: »*Nu ne ardea inima în noi când ne vorbea pe drum și ne deschidea Scripturile?*«” (Luca 24.32).

O inimă, care a devenit arzătoare prin Cuvântul Său, aceasta este ceea ce credinciosul are nevoie, ceea ce îi dă stabilitate în furtunile prezentului. – Mai este și un alt foc în inimile noastre, și anume atunci când adevărul cunoscut și înțeles bine, în loc să fie urmat este subjugat (Psalm 32.3,4; 39.2,3; Ieremia 20.8,9). – De asemenea multe glasuri din zilele

noastre pătrund în inimile noastre, și prin aceasta în ele se aprinde un foc, care devine mistuitor, înfierbântător dar nu încălzitor. – Însă focul de aici, care a făcut inimile ucenicilor în drum spre Emaus să ardă, nu mistuie, și ce frumos dacă el s-ar găsi mai mult la noi! Nu multele glasuri din jur îi dau naștere, ci unul singur, glasul binecunoscut al Păstorului cel bun, ale cărui cuvinte sunt „duh și viață”, și căruia și Petru I-a zis odată, pe când inima lui ardea: „Doamne, *la cine* să ne ducem? *Tu* ai cuvintele vieții veșnice.” (Ioan 6.63,68). Fie ca noi să ne așezăm mai mult la acest Izvor care curge mereu!

„Și sculându-se chiar în ceasul acela, s-au întors în Ierusalim și au găsit pe cei unsprezece și pe cei care erau adunați cu ei la un loc” (Luca 24.33). Inima lor preocupată cu Persoana Celui înviat nu i-a mai lăsat acolo unde necredința și deznădejdea i-a adus. Fără amânare, „chiar în ceasul acela”, au plecat; nu s-au îngrozit nici să meargă încă o dată pe drumul lung și anevoios, nici de întunericul nopții, căci inimile lor fericite, „arzătoare”, doreau părtașia cu preaiubiții Lui și doreau să aducă și celorlalți vestea bună despre învierea Domnului.

Însă între timp Domnul a lucrat în har și la cei rămași în Ierusalim. Abia au ajuns cei doi ucenici în mijlocul rămășiței adunate laolaltă, că îi întâmpină deja mesajul: „A înviat Domnul cu adevărat și S-a arătat lui Simon”. (Luca 24.34)¹⁵. După aceea vin și ei la cuvânt: „Și ei au istorisit ce li se întâmplase pe drum și cum li S-a făcut cunoscut la frângerea pâinii” (Luca 24.35).

„Căci din plinătatea inimii vorbește gura” (Matei 12.34). Din inimile „arzătoare”, preocupate cu El, ies cuvinte și fapte, care glorifică și înalță Numele Său preamărit.

¹⁵ În contrast cu aceasta, evanghelistul Marcu ne prezintă rămășița ca fiind în necredință, cu inimile împietrite (Marcu 16.13, compară cu 6.52; 7.18; 8.17,18; 16.16). Aici vedem clar, că nu este posibil cu mintea noastră redusă să aducem la unison relatările evangheliilor.